

660405 พอครุเทศน์ภาคคำ นำปฏิญาณศีล 8 งานปลุกเสกฯ
#45 ราชธานีอโศก <https://www.boonniyom.net/53000.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/1nMmlndtg9LIJs6YVOuD3SsPysK0aKnRk/edit?usp=sharing&oid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true>

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1v3KQ0fbl6KJWQCEMIjoPTq0y5p6UU053/view?usp=share_link

ดูวิดีโอได้ที่ https://youtu.be/SGPxQRHI__II

และ

<https://www.facebook.com/300138787516163/videos/605050361521839>

พอครุว่า...วันนี้วันพุธที่ 5 เมษายน 2566 ที่บวรราชธานีอโศก
 อาตมาจะพาปฏิญาณศีล 8 ในงานปลุกเสกพระแท่นๆของพุทธ
 ครั้งที่ 45

ณ บัดนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอตั้งจิตปฏิญาณ ในงานปลุกเสก
 พระแท่นๆของพุทธ ครั้งที่ 45 นี้ ข้าพเจ้าทั้งหลาย จะขอบำเพ็ญธรรม
 ประพฤติตน อยู่ในศีล ๘ อันได้แก่

๑. ปาณาติปาตา เวรมณี จะตั้งใจประพฤติ เว้นขาดการฆ่าสัตว์ เว้นขาดความโหดร้ายรุนแรง เว้นขาดการเบียดเบียนใดๆ จะพยายามสร้างเมตตาธรรม

๒. อทินนาทานา เวรมณี จะตั้งใจประพฤติ เว้นขาดการขโมย เว้นขาดการเอาของผู้อื่น ด้วยเชิงเอาเปรียบ ด้วยการโกง จะพยายามสร้างสัมมาอาชีพ ขยันสร้างสรรค์ เสียสละ ละเลิกความโลภ ละเลิกความเห็นแก่ตัว

๓. อพรหมจริยา เวรมณี จะตั้งใจประพฤติ เว้นขาดเรื่องเมถุน ธรรม เว้นขาดเรื่องกามคุณ จะเป็นผู้ละเลิกราคะ จะเป็นผู้กำหนด รู้เท่าทันในกาม

๔. มุสาวาทา เวรมณี จะตั้งใจประพฤติ เว้นขาดการพูดปด เว้นขาดการพูดหยาบ เว้นขาดการพูดส่อเสียด เว้นขาดการพูดเพื่อเจ้า จะพยายามพูดเป็นสารัตถะเป็นธรรม

๕. สุราเมรย มัชชะ ปมาทัฏฐานา เวรมณี จะตั้งใจประพฤติ เว้นขาดการเสพติดมัวเมา มีอบายมุขทั้งหลายเป็นต้น มีกามต่อมา มี โลกธรรม ๘ อีก และจะเว้นขาดการยึดภวัตตภาพทั้งปวง

๖. วิกาลโภชนา เวรมณี จะตั้งใจประพฤติ เว้นขาดจากอาหาร และเครื่องใช้ ที่ควรเว้นควรเลิก จะกินจะใช้ตามที่กำหนด จะเป็นผู้พยายามเป็นผู้มีกน้อยและสันโดษ

๗. นับจะคิดะ วาทิตะ วิสุกะทัสนา มาลาคันธะ วิเลปนะ ธารณะ
 มัณฑนะ วิภูสนฐานา เวรมณี จะตั้งใจประพฤติ เว้นขาดจากท่าทาง
 อันไม่สมควร คำพูดที่มีเสียงสำเนียงอันไม่สมควร เช่น ฟ้อนรำ ดนตรี
 เป็นต้น เว้นขาดจากดอกไม้ของหอม เครื่องตกแต่งพอกทา
 เครื่องประดับประดาประติษฐ์ประดอย เว้นขาดจากฐานะแห่งการแต่ง
 งามประติษฐ์ประดอย

๘. อุจจาसनะ มหาสยนา เวรมณี จะตั้งใจประพฤติ เว้นขาด
 จากที่นั่งที่นอนใหญ่ เว้นขาดจากการรับของใหญ่ เว้นขาดจากการ
 สะสมของใหญ่ ที่สุดเว้นขาดการหลงติดความใหญ่

ศีลทั้งหลายเหล่านี้ หากข้าพเจ้าทั้งหลาย ไม่ตั้งใจประพฤติ
 ข้าพเจ้าทั้งหลายย่อมไม่เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายย่อมไม่ได้ผล ถ้า
 หากข้าพเจ้าทั้งหลายตั้งใจประพฤติ ก็ย่อมได้ ตามธรรมสมควรแก่
 ธรรม คำกล่าวนำปฏิญาณอุโบสถศีล

[ปากกล่าวคำ นโมตัสสะ ภควโต ฯ ๓ จบ ก่อน]

ดังนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลาย จักตั้งใจศึกษาฝึกฝน พากเพียร
 บำเพ็ญ ตามที่หม่อมคณะ ได้นำพาช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกันด้วยดี
 ให้สุดความสามารถ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอตั้งใจปฏิญาณไว้ ณ โอกาสนี้ ...
 ดังนี้ สาธุ สาธุ สาธุ

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน รู้จักกายกันให้ดีๆ 9 ประเด็น ตอนที่ 1

พ่อครูว่า... เราก็มาริเริ่มต้น วันนี่วันพุธที่ 5 เมษายน 2566 ขึ้น 15 ค่ำ เดือน 5 ปีเถาะ

คำว่า ปลูกเสกก็ดี คำว่าพุทธาภิเษกก็ดี คำว่าพุทธาภิเษกเป็น ภาษาวិชาการ คืออภิเษกให้เป็นพุทธ มาเป็นภาษาไทยก็คือปลูกเสก เราก้ใช้คำว่าปลูกเสกที่ใช้ภาษาไทยต่อว่า ปลูกเสกพระแท่นๆของ พุทธ ก็หมายความว่าเราจะปลูกเสกคนนี่แหละ ไม่ใช่ไปปลูกเสก อิฐหินดินปูน แม้แต่จะเป็นทองคำโลหะราคาแพง แก้วราคาแพง ดิน ข้างส้วมเอามาปั้นเป็นพระพุทธรูปอะไรก็ตาม แล้วก็มาเข้าพิธี ปลูกเสกตามแบบเทวนิยม แล้วเราไม่ใช่ เราไม่ทำงานปลูกเสกอย่าง นั้น เพราะปลูกเสกอย่างนั้นมันเป็นเดรัจฉานวิชาเป็นไสยศาสตร์ เป็น เรื่องนอกรีตศาสนาพุทธ เมื่อเอามาทำในศาสนาพุทธก็เลยทำให้ ศาสนาพุทธกลายเป็นเทวนิยมกลายเป็นไสยศาสตร์ กลายเป็น เดรัจฉานวิชาไป

เพราะฉะนั้นภิกษุที่ไปทำสิ่งเหล่านี้ก็อาบัติหรือผิด นอกพระ ธรรม นอกวินัย ทำให้ศาสนาพุทธผิดเพี้ยนไป เสื่อม เพราะฉะนั้นที่ หลงผิดมันเสื่อมจริงๆ และภิกษุก็ได้มาทำอย่างนี้จริงๆ แล้วคนไทย ชาวพุทธได้พากันหลงผิดตามกันไปนานมาแล้ว อาตมาต้องมาพูด ตรงๆ พูดอย่างไม่ไว้หน้า พูดอย่างให้เข้าใจเลยว่า

อย่ามาทำอย่างนี้เลยมันไปไม่รอด เราไม่ต้องไปพึ่งพรอกไอ้ เรื่องลมๆแล้งๆอย่างนั้น มันเป็นอุปาทาน ที่อาตมาก็พยายามอธิบาย

อุปาทาน มันเป็นเรื่องจิตวิญญาณที่ลึกซึ่งซับซ้อนหลายชั้น ได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง

พอได้ผลมากก็พอใจ ไม่ได้ผลก็เอาใหม่ ถือว่าเรายังไม่เข้าใจ เข้าไม่ถึงอะไรก็แล้วแต่ พวกที่ยึดติดอย่างงมงายหลงใหลก็พยายามพากันทำไป เสียเวลา อาตมานี้พาลัดตรงเข้าสู่เป้าหมายอันถูกต้อง ไม่ต้องไปเดินวนเวียนอยู่ในแดนกันดารในทางเขาวงกตอะไร เดินตรงเข้าสู่ธรรมะของพระพุทธเจ้าในเส้นทางตรง ตามที่พระพุทธเจ้าได้พูดมา 50 กว่าปีแล้ว

เพราะฉะนั้นก็มาเริ่มต้นกันอีก เริ่มต้นกันแล้วก็เริ่มต้นกันอีก ที่อาตมาใช้คำว่าเริ่มต้นก็คือ การศึกษาของพระพุทธเจ้านั้น เรียกโดยศัพท์ย่อๆว่าก็รู้กันทั่วว่า ทาน ศีล ภาวนา ก็ได้ แต่มีนัยยะสำคัญที่ต่างกันกับคำว่า ศีล สมาธิ ปัญญา กับ อธิศีล อธิจิต อธิปัญญา

ทาน นั่นก็คือการปฏิบัติชนิดหนึ่ง ปฏิบัติแล้วในสัมมาทิฐิ 10 พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ข้อที่ 1 ทินนัง คือทานที่ให้แล้ว ทานที่สำเร็จแล้วมันมีอานิสงส์ใหม่ ผลทานเรียก อัตถิทินนัง หรือนัตถิทินนัง

นัตถิทินนัง แปลว่าทานที่ไม่มีผล อัตถิทินนังคือทานที่มีผล คนก็ยังเข้าใจยากอยู่ว่าไอ้ผลนั้นมันคือยังไง เขาก็เข้าใจได้แค่ว่าทานไม่มีผล ก็คือทานแล้วไม่ได้อะไร

ที่จริง การทาน นั้นแม้แต่จะทานด้วยกิเลส ทานด้วยความไม่ชอบใจ ต้องจำเป็นจำใจต้องให้ ของเราให้เขาไป มันก็เป็นกุศล ผู้ที่ใดให้ก็เป็นเจ้าหนี้ ผู้ที่รับไปก็เป็นลูกหนี้ ก็เป็นผลอยู่อย่างนั้นแหละ

แต่ที่คำว่าเป็นผลหรือไม่เป็นผลนี้ มันต้องสัมมาทิฐิหรือมิจฉาทิฐิตรงนี้มันเป็นเงื่อนไขที่ชัดเจนกำกับไว้เลยว่า ถ้าสัมมาทิฐิแล้ว ทานต้องเป็นโลกุตระ แต่ถ้ามิจฉาทิฐิแล้วทานจะไม่เป็นโลกุตระ

เป็นโลกียะธรรมดา ได้กุศล แล้วถ้าทานอย่างไม่เต็มใจก็ยังมีผล ได้ผล แต่มันยังไม่บริบูรณ์เท่านั้นเอง มันยังมีนัยยะสำคัญที่มันขัดแย้งกันอยู่ต่าง ๆ มันก็เกิดวิบากซับซ้อนเพราะจิตใจผู้ให้ผู้รับนั้นไม่สมบูรณ์แบบทั้งคู่

หรือถ้าข้างหนึ่งเต็มใจ อีกข้างหนึ่งไม่เต็มใจมันก็ไม่สมบูรณ์ทั้งคู่ แต่ถ้าชัดเจน ผู้ทำทานที่ชัดเจนเป็นโลกุตระแล้ว ทานแล้วต้องรู้จักการทำใจในใจ

คำนี้ยิ่งใหญ่ เป็นต้นแรกต้นราก หรือมูลกาของการปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าในมุลสูตร 10

1. จันทะ เป็นมูล เป็นข้อแรกเป็นมูลกา เป็นราก
2. มีมนสิการ เป็นแดนเกิด

ข้อแรกมีจันทะมีจิตยินดี มีปฏิภาณปัญญาเข้าใจแล้วว่า อย่างนี้แหละผลอย่างนี้แล้วจะประพฤติดังไร ยิ่งเข้าใจได้ อีกว่า อ้อ..ประพฤติดังนี้แล้วจะได้ผลอย่างนี้ อ้อ..ใช่เลย ยิ่งชัดเจนทั้งเหตุทั้งผลอย่างนี้เป็นต้น ก็ยิ่งเต็มรอบในจันทะ ในความยินดีแล้วก็มาปฏิบัติให้มนสิการนี้เป็นโยนิโสมนสิการ คือการทำใจในใจของเราเอง ใจไม่มีใครมาทำใจในใจให้เราได้ เราต้องทำใจในใจของเราเองเท่านั้น ไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่าใจของเรา เราเป็นเจ้าของใจเราเป็นประธานใจของเราเอง ไม่มีอำนาจศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีอะไรมาละลบละล้างยิ่งใหญ่ไปกว่าใจของเราเอง

เพราะฉะนั้นตั้งใจดี ๆ ฟังให้ดี ๆ ที่อาตมาอธิบายนี้ จงตั้งใจปฏิบัติตามที่พยายามอธิบาย คำสอนของพระพุทธเจ้าก็มีอยู่ พยายามขยายความทั้งสิ้นทั้งยาว ทั้งอย่างอุเทศ ทั้งอย่างนิเทศ

อธิบายกัน แจกแจงกันอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นฟังได้เข้าใจดีแล้ว
ปฏิบัติไปตามลำดับ ต้องตามลำดับดีๆ อย่าเที่ยวไปตะกละตะกลาม

อย่าไปเห็นว่า ศีล สมาธิ ปัญญา ดีๆนะ หลับตาเข้าไปแล้ว
ปฏิบัติ ให้เกิดปัญญาให้เกิดวิมุตติเลย ศีล สมาธิ มันก็ได้เองอะไร
อย่างนี้ นี่พวกนี้ไม่ได้เรื่องเลย ปฏิบัติไปสูญเปล่า

เพราะมรรคผลทุกอย่างจะต้องครบด้วยองค์ 3 ทั้งหมดเลย มี
เหตุมีผล แล้วก็มีตัวจิตตัวประธานตัวเราเองนี่แหละจัดการปฏิบัติเหตุ
กับผลนี้ให้สมบูรณ์แบบ เกิดเป็นอภิสังขาร เป็นผลที่ 7 ได้ปรุง ได้
สังขารได้จัดการได้ปรับ ได้ทำให้มันเกิดมรรคเกิดผลอย่างแท้จริง
ขยายความก็เป็นจรณะ 15 วิชชา 8 ซึ่งมีครบทั้ง ศีล อ
ปณณกปฏิบัติ 3 แล้วก็จะค่อยๆเกิด สัทธรรม 7 อากาของสัทธรรม
7 นี้ก็สำคัญมาก ก็อธิบายไปหลายทีแล้ว

ปฏิบัติไปก็จะเกิดสังสมเป็นสมาธิ สังสมเป็นปัญญา ไปตามขั้น
ตอนของ ฌาน 1 2 3 4 แล้วก็ครบสูตร ฌานตัวสุดท้ายก็สำเร็จเป็น
อุภโตภาควิมุตติ ก็หมายความว่าทั้ง 2 ส่วน อุภโตแปลว่า สอง ภาค
แปลว่าส่วน 2 ส่วนคือทั้งเจโตและปัญญา หรือทั้งศรัทธาและปัญญา

ก็จะเกิดการวิมุตติ เกิดการหลุดพ้น ทำให้จิตสะอาด และปัญญาก็
รู้ว่าเราได้ปฏิบัติมาอย่างสัมมาทิฐิถูกต้องบริบูรณ์ ครบ เป็นสุดท้าย

เพราะฉะนั้น ถ้าผู้ใดยังปฏิบัติไม่มีศีลเป็นหลัก ก็ไม่เป็นลำดับ
เช่น ไปหลับตาปฏิบัติ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับศีลตั้งแต่ข้อ 1 มีสัมผัสเป็น
ปัจจัย คุณลืมตาเกี่ยวข้องกับเฉพาะสัตว์คือมนุษย์นี้แหละ ที่อยู่รวม
กัน เกี่ยวข้องกัน

ส่วนสัตว์เดรัจฉานนั้นไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับเขา เขาก็อยู่ของเขา
ตามยถากรรมตามวิบากของเขา เขาก็จะพัฒนาตัวเองไปตาม
ยถากรรมของเขา เราไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับเขา เพราะวิบากกรรมที่

เราตั้งแต่มีวิชาไม่รู้ เราก็จะต้องไปเป็นวิบากเกี่ยวข้องกับสัตว์ ทั้งหลายมาแล้ว ยังมีอีกตั้งเยอะ แม้แต่ทั้งสัตว์ แม้แต่ทั้งตัวมนุษย์ ที่เกิดอยู่ร่วมยุคก็ตาม ยังไม่ได้เกิดร่วมยุคก็ตาม ยังมีอีกตั้งเยอะ

เพราะฉะนั้นมันจะมากเกินไปแล้ว ต้องตัดเสียบ้าง สัตว์ เดรัจฉานก็ปล่อยเขาไป ไม่ต้องไปยุ่งไปเกี่ยวอะไรกันเลย จนกระทั่ง อาตมาพามาทำ อโยว่าแต่ไปเกี่ยวข้องกับต้องเอามาเลี้ยงมาดู ต้องเอามาใช้งาน คนอวดเก่งเอามาฝึกหัดให้มันทำอย่างนั้นอย่างนี้ ทำได้ ฝึกให้มันเป็น มันก็ทำได้อย่างนั้นแหละ อย่างเก่งก็อาศัยใช้แรงงาน ของมันมา เพื่อที่จะเลี้ยงตนเองบ้าง ก็เป็นวิบากเป็นหนี้ เป็นหนี้แก่กันและกันไปอยู่ในตัว

แม้เราจะทำเป็นกุศลที่ดียังไงๆ มันก็ชดใช้กันไป วนเวียนกัน อยู่กันแหละ นาน เสียเวลาซับซ้อน เพราะฉะนั้นเราตัดประเด็นเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ ปฏิบัติกับคนด้วยกันนี้ เหลือพอ มากพอ ที่จะเป็น อรหันต์ คือทำให้กิเลสหมดได้ สัตว์มันก็ช่วยวนให้กิเลสเราเกิดไม่ได้ เก่งเท่ากับคนหรือ สัตว์ใดก็ตาม ไม่มีสัตว์ใด เดรัจฉานใดที่จะช่วยให้เราเกิดกิเลสได้เก่ง หยาบ กลาง ละเอียด ได้เก่งเท่าคนด้วยกัน แค่นี้ ก็จบรอบเป็นอรหันต์ได้แล้ว

เพราะฉะนั้นเรื่องสัตว์จึงเป็นอันตัดหมดเลย ไม่ให้เหลือวิบาก อย่างอาตมาเป็นโพธิสัตว์ระดับ 7 รู้ดีถึงได้เอาเรื่องเล็กเลย มาถึงขั้น ไม่นอโลมสำหรับผู้ที่เข้ามาอยู่ในหมู่กลุ่มจะปฏิบัติกันนี้ เราก็เป็น หลักเกณฑ์เลยว่า

1.ศีล 5 ก็ต้องสมบูรณ์ ต้องปฏิบัติให้ได้ เพราะเป็นพื้นฐาน เบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ เอาไม่กินเนื้อสัตว์เลย อย่างที่เราทำมา ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงเดี๋ยวนี้ จะบอกว่าเข้มก็เข้ม เพราะอาตมา ต้องการอรหันต์ ถ้าไม่เช่นนั้น ชาตินี้มันก็ไม่ได้เป็นอรหันต์ง่าย

อีกอันก็คืออธิบายมุขที่ไปเสฟไปติดอยู่ในเรื่องต่ำไปวนเวียนอยู่ในโลกที่ชั้นแรกแล้ว ชั้นต้นแล้ว ถ้าอย่างนั้นยังไม่ได้ก็แยแล้ว

เพราะฉะนั้นพวกเราเรื่องอธิบายมุขกับข้างนอกนี้จะชัดเจน ห่างเยอะ เพราะฉะนั้นแม้แต่เรื่องของกามคุณ 5 ก็เยอะ จนกระทั่งอาดมาได้พูดไปแล้ว ว่าสังคมชุมชน ที่เป็นชุมชนของชาวอโศกเป็นสมาชิกในชุมชน จึงเป็นคนที่มามีภูมิธรรมถึงขั้นอนาคามีขึ้นไป แม้ยังไม่บริบูรณ์ ยังไม่สมบูรณ์แบบ กายวาจาก็เป็นอนาคามี ถูกบังคับอยู่ในตัว บังคับด้วยกฎเกณฑ์ บังคับในเพื่อนฝูงหมู่กลุ่ม

จิตเราอาจจะยังมีกิเลส ยังมีเศษของกามอยู่บ้างในศีล 5 ก็ค่อยๆเป็นไป พวกเราก็ค่อยๆรู้กัน คนนี้ศีล 5 คนนี้ศีล 8 คนนี้ศีล 10 คนนี้ ศีล จุลศีลเพิ่มขึ้นตามลำดับตั้ง 43 ข้อ ค่อยๆไล่ไป มันไม่ต้องถึงจุลศีลหมดทั้ง 43 ข้อหรือก ปฏิบัติไป 10 ข้อ 20 ข้อ 10 กว่าข้อไปก็บรรลุอรหัตได้ก่อนแล้วก่อนที่จะหมดจุลศีล เพราะฉะนั้นยิ่งจุลศีลครบ ก็แน่นอน คุณทำได้ดีได้มรรคได้ผลตามจุลศีลแน่นอน ได้เป็นอรหัตแน่นอน

อาดมาสรุปย่อแม้แต่ในศีล 3 ข้อ ขยายมา สรุปอย่างหยาบแต่มันหมายถึงมีแนวลึกอยู่ในตัวโดยปริยาย

ศีลข้อ 1 เกี่ยวกับสัตว์

ศีลข้อ 2 เกี่ยวกับพฤติกรรมของเราที่เกี่ยวกับเรื่องข้าวของ วัตถุ จนกระทั่งมาถึงพืช พวกนี้พวกสัตว์และพืชนี้ พืชมันไม่มีจิตวิญญาณ พืชมันแม้จะมีชีวะ มันก็ไม่มีจิตวิญญาณ อันนี้ก็คือนัยยะที่ลึกซึ้ง

ที่เดี๋ยวนี้ศาสนาพุทธมันเสื่อม เสื่อมจนเข้าใจไม่ได้ในธรรมเนียม 5 ที่จะรู้จักอาการของพลังงาน พลังงานระดับอุตุนิยาม ตัดกรอบแค่นั้น พลังงานขนาดพีชะ ตัดกรอบแค่นั้น พลังงานระดับจิตนิยามก็เป็นพลังงานระดับสัตว์เต็มๆตั้งแต่สัตว์เซลล์เดียว

จนถึงสัตว์มนุษย์ จนกระทั่งจิตวิญญาณของพระพุทธเจ้านั้นแหละ เจริญสุด ซึ่งเจริญได้ด้วยการประพฤติ มีการกระทำเรียกว่า กรรม มีการสั่งสมลง ทรงไว้ หรือว่า ธรรม ธรรมะ การกระทำคือกรรม กรรม กับธรรมะ 2 อันนี้ ก็เป็นตัวเหตุและรูปนาม หรือตัว 2 ตัวคู่ที่จะต้อง ปฏิบัติ เทว ผู้ที่ปฏิบัติธรรมคือกรรม คือสภาพของกิริยาอาการ ธรรมะ คือสิ่งที่สะสมแล้วก็ตกผลึก เป็นกองทุนสะสมธรรมะ ให้มันสมบูรณ์ แบบไปเรื่อยๆ

เพราะฉะนั้นในความซับซ้อนลึกซึ้งพวกนี้ คำว่า กาย เป็นทั้งคำ ต้นในศาสนาพุทธ เป็นทั้งคำในขั้นต่อมา ชั้นปฏิบัติต่อมา ถ้าแบ่ง 3 อย่างก็เป็นต้น กลาง ปลาย มีทั้ง 3 ระดับสำหรับ กาย ไม่ขาด

หรือจะไม่มีกาย หมายความว่าอะไร จิตไม่มีกายแล้ว จิตมีแต่ อากาหรือกิริยา หรือลักษณะ เหลือแค่อาการของพีชะ เราก็อาศัยพีชะ ทำให้มันเป็นอุตุเลยก็อาศัยได้ เราก็ต้องอาศัยทั้งอุตุและพีชะ อาศัยทางจิต

อุตุนิยาม ก็ต้องเข้าใจนิยามของมันว่าอุตุขนาดไหน ทำความ เข้าใจคำจำกัดความว่า มันคืออย่างนี้ อย่างนี้คืออุตุ คือดินน้ำไฟลม คือสิ่งที่เป็นวัตถุ เป็นสสาร หรือจะเป็นพลังงานก็เป็นพลังงานทาง สสารวัตถุ ไม่มีชีวะเข้าไปเกี่ยวข้อง นั่นคือกรอบของอุตุ

กรอบของ พีชะ คือมีพลังงานความเป็นชีวิตแล้ว เพราะฉะนั้น ชั้นเป็นชีวิตนี้ เราก็อาศัยขั้นนี้ได้ เพราะในขณะที่จิตของเราทำให้มัน ลดระดับความติดยึด ความเป็นอาการ ความเป็นกิริยา ความเป็น พลังงานในระดับที่มันเป็นจิตนี้ เกี่ยวข้องกับอะไรก็แล้วแต่ เกี่ยวข้อง กับสัตว์ เกี่ยวข้องกับพืช เกี่ยวข้องกับคน คนนี้คือจิตวิญญาณแล้ว สัตว์พืชคน

คุณก็สามารถทำจิตของเราสัมผัสเกี่ยวข้องกัน ทำงานร่วมกัน ไม่ให้เกิดอาการ 1.ทำได้ไม่เป็น กาย ในระดับที่ไม่เป็นกายอย่าง สนิท จึงคืออตุ มันไม่มีกายแล้ว 'ไม่ถือว่ามีกายแล้ว แต่มันยังมีชีวะ เกี่ยวเนื่องอยู่กับเรา ถ้าอยู่ภายนอกก็มี แต่ไม่มีทุกขมีสุขแล้ว ถ้าเป็น ภายนอกเกี่ยวข้อง เช่น ผมยังยาวออกไป เออ.. ผมก็เป็นชีวะอยู่กับ ตัวเราอยู่แต่มันไม่มีทุกขไม่มีสุข ไม่มีบาปไม่มีบุญ นี่แหละจะเป็น ฐานที่คุณจะบรรลุ บรรลุอาริยะ บรรลุโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ได้ ก็ต้องรู้อันนี้

รู้ มนสิการ เราทำใจในใจของเราให้มันสังขารปรุงแต่งกันอยู่ แค่ ความเป็นพืชหรือให้มันเป็นอตุได้เลย ถ้าเป็นอตุได้เลยก็เท่ากับ ตัดความเป็นกาย กายะ ขาดออกไปจากตัวเรา ไม่ฟื้นขึ้นมาอีก ถ้าทำ จิตของเราให้สำเร็จถึงขั้นว่า จิตหรือเจตสิก แยกไปเป็นเจตสิก เช่น เวทนาเจตสิก แล้วเราก็ใช้สัญญากำหนดรู้ แล้วมันจะต้องทำการ เกี่ยวข้องปรุงแต่งกันอยู่ เพราะมันยังมีการรู้กัน เราก็อาศัยกันเราจะ ไม่อาศัยดินน้ำไฟลมก็ไม่ได้ จะไม่อาศัยพืชก็ไม่ได้ จะไม่อาศัยสัตว์

สัตว์ พุดไปแล้ว เขาอยู่ตามยถากรรมของเขา เราไม่เกี่ยวข้อง เอาแต่แค่เกี่ยวข้องกับคน มีวิบากแก่กันและกันมากมาย เราก็มา ทำให้เป็นวิบากกุศล จนกระทั่งถึงอโหสิกรรม กรรมที่ไม่เป็นกุศลไม่ เป็นบาปไม่เป็นบุญอะไรต่อกันและกัน เขายังไม่อโหสิหรือแต่เรา อโหสิเขาก่อน เราไม่ไปปรุงแต่งไม่ไปติดใจอะไรกับเขา แต่เราทำ ก่อนเราได้ก่อน คุณจะทำอยู่ คุณจะยึดอยู่ก็เรื่องของคุณ

แต่เราเอง แม้ว่าเราอโหสิกรรมแล้ว **อโหสิกรรมคือไม่หึง ผูกพันทำร้ายตอบแทนแก้แค้นกัน ไม่หึงผูกพันที่จะรัก หึงรัก หึงชังหึงผลึกหึงดูดนี่ อาการทั้งสองอย่างนี้เป็นอาการเหาะคู่ ใหญ่คู่สำคัญ เราก็ไม่มีจิต คิดว่าเราเป็นกลางๆ**

ถ้าจะร่วมกันด้วยกรรมกริยาที่ทำด้วยประโยชน์เกื้อกูลกัน ช่วยเหลือกันส่งเสริมกันเท่านั้น ไม่มีกิเลสข้างเคียงที่จะมาเกิด เพราะฉะนั้นผู้ใดเข้าใจจริงๆแล้วรู้จักกิเลสมันเกิดอย่าง หยาบ กลาง ละเอียด หรือมันมีน้อยลงได้จนกระทั่งเหลือน้อยมาก คุณก็จะรู้ได้ด้วยตน บั๊จจัดตั้ง รู้ได้ด้วยตน อ่าน จิตเจตสิก รูป

รูป คือสิ่งที่ถูกรู้ เราก็จะต้องรู้กายหรือสภาพที่เป็น 2 สรุปลิ้นคือ ต้องรู้กายกับสัญญา สัญญาคือเจตสิกที่จะทำงานหนักตั้งแต่ต้น จนกระทั่งสุดท้าย สัญญาเวทียัตนิโรธ สัญญาตั้งแต่ตัวต้นเลยตั้งแต่ อวิชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป

คุณจะต้องเอาสัญญาเป็นตัวกำหนดแล้วรู้ไปทั้งหมดเลย เป็น ตัวทำงาน เจตสิกใหญ่มีสัญญา เวทนา สังขาร

คุณก็เอาสัญญาเป็นตัวตั้ง คนที่ยังไม่เข้าใจว่าสัญญาคืออะไร ทำงานอย่างไร มันทำหน้าที่อย่างไร มันมี 2 สภาพสัญญา

1. ความจำ ทำได้แล้วหรือไม่ได้ก็ตาม มิจฉาทิฏฐิหรือสัมมาทิฏฐิก็ตาม คุณก็ต้องทำให้เกิดสัมมาทิฏฐิ ทำให้มันได้ผล ได้แล้วก็ตกผลึกสั่งสมลงเรียกว่าความจำหรือว่าเป็นคลังแห่งตัวอัตโนมัติ มันก็มีอยู่ในฐานของเรา จิตของเรา ฐานะ ฐานตั้งอยู่ตรงนั้น

เราก็ทำให้มันเกิดผลสมบูรณ์ที่สุดไม่มีกิเลส แล้วเป็นการรู้ ไม่มี ก็คือ เจโต จิตสะอาดรู้ก็คือปัญญาสมบูรณ์แบบด้วยเจโตและปัญญา

เจโต สะอาดจากกิเลส ปัญญา ก็รู้ว่ากิเลสคืออะไรแล้วได้ทำถูกต้องตามเหตุปัจจัยตามทฤษฎีที่สัมมาทิฏฐิหมดแล้ว ไม่มีแล้วกิเลส บรรลุแล้วหลุดพ้นแล้ว

แม้หลุดพ้นแล้วชีวิตเราก็ยังมีอยู่ ไม่ได้หมายความว่าชีวิตนี้ยังไม่สำรอก กิเลสยิ่งหมดก็ยิ่งแข็งที่อไม่คอยเอาเรื่องอะไร ไม่รู้จัก

สัมผัส ไม่รู้จักเวทนา ไม่ เวทนาก็ยิ่งชัดเจน เวทนาก็ยิ่งใสสะอาด ไม่มีทุกข์ไม่มีสุขเวทนา อย่างน้อย ก็เข้าใจละเอียดถึงทุกข์ถึงสุข

แม้จะเป็นลักษณะของกุศล อกุศล เป็นดีเป็นชั่ว อันนี้เป็นโลกียะ รู้ก่อน แล้วทำได้ ทำได้สำเร็จแล้วเราก็ต้องอาศัยดีหรือกุศล ต้องอาศัยอันนี้จนกว่าจะปรินิพพานเป็นปริโยสาน มันถึงจะเลิกกัน

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าแท้ๆ จบบรรลุสัมมาสัมโพธิญาณแล้วก็ ยังไม่ได้พอหรอก ไม่สันโดษหรอกในกุศล กุศลมีอีกเท่าไรก็ได้ อาศัยดีขึ้นเท่านั้น ยิ่งกุศลดีกุศลวิเศษ กุศลประเสริฐเยี่ยมยอดขึ้นเท่าไรมันก็ยังได้อาศัย ซึ่งมันเป็น อจินไตย

อจินไตย ของกรรมวิบาก มันอธิบายยากมากมันจะเป็นผลของวิบาก วิบากคือผลของกรรม มันจะออกฤทธิ์ออกเดชให้เราอาศัย ยกตัวอย่างง่ายๆ อาตมาเคยยกตัวอย่างมามาก หลายทีแล้ว มันเหมือนพลังงานไร้สภาพ ไม่เห็น ไม่มีรูปร่าง ไม่มีตัวตน ไม่มีสภาพตัวตน แต่มีฤทธิ์

มีฤทธิ์ทั้งสิ่งที่คนเคารพนับถือบูชา มีฤทธิ์ทั้งคนมาทำร้ายปองร้าย ได้ยากขึ้นๆ จนไม่ได้ ทำไม่ได้ ฟัง 2 ประเด็นนี้ง่ายๆ

อาตมาคงมีศัพท ศัพท์บาลี แต่มันยังนึกไม่ออก 2 คำนี้ ลักษณะ 2 ลักษณะนี้ น่าจะมีแต่อาตมายังนึกไม่ออก

แต่คุณสมบัติหรือโทษสมบัติ โทษก็คือไม่เอา คุณสมบัติก็คือมีไว้ มันเป็นลักษณะโลกียะ มันต้องอาศัยโลกียะคือความมี มีก็ต้องมีสิ่งที่ดี สิ่งทีประเสริฐ สิ่งทีมนุษย์ฟังได้ฟังมีฟังเป็น ใช้สำหรับ ฐานอาศัย จนกว่าจะปรินิพพานเป็นปริโยสาน ถึงจะแตกสลาย แยก ล้มเลิกกุศลธรรม ธรรมคือสิ่งที่ทรงอยู่ เลิก ไม่ต้องมีกรรมอีกแล้ว เพราะเรา

แตกแยกตายแล้ว ตาย กายแตกก็หมดกรรมไม่ต้องทำอะไร ธรรมะ
สิ่งที่ทรงไว้รวมกันอยู่ เป็นของคุณ เป็นอัตตา

อ ต ต นี้แหละ คืออัตตา ไม่ลงลึกไปขยาย อ กับ ต ต เคยขยาย
แล้ว แล้วพ้นจากนี้ จะอธิบายเรื่องเศรษฐกิจ อาตมาก็อธิบายแยก
พยัญชนะพวกนี้อยู่ ตอนนี้ขอผ่านไปก่อน จะเน้นเรื่องกายให้เข้าใจ
ดีๆ ในช่วงงานปลุกเสกนี้ ให้เข้าใจชัดๆเพราะมันสำคัญ

ตั้งแต่ต้น พ้น สักกายทิฏฐิ เป็นเบื้องต้นเลยทุกคน ถ้าไม่เข้าใจ

1. ตัวตน 2. ความเป็นกาย เรียกว่า สักกะ คือ ตัวตน ตัวเรา

ส กับ ก อันเกี่ยวกับตัวเรา สักกะ แล้ว ในความเป็นสักกะนี้ ก็มี
ลักษณะ 2 คือ กาย ลักษณะ 2 ตั้งแต่เริ่มต้น ใช้ศัพท์ซ้ำๆเลยว่าเป็น
กายกับจิต กาย เป็นลักษณะ 2 มีอะไรบ้าง ก็คือ ตัวหนึ่งคือกาย อีก
ตัวหนึ่งคือจิต ขยายจาก 2 จากคำว่า กายกับจิตแล้ว ออกมาก็คือ ตัว
หนึ่งเป็นภายนอก ตัวหนึ่งเป็นภายใน กายภายนอก กับ กายภายใน

กายภายใน ยังไม่เรียกว่า เวทนา กายในกาย เพราะจะต้องมา
เรียนรู้มีสติปัญญา 4 ก็จะต้องเรียนรู้กาย พิจารณาตามกายภายใน
เข้าไปหาในๆๆเข้าไปเรื่อยๆ ในจากกายก็เข้าไปหาเวทนา ในจาก
เวทนาจึงเข้าไปหาจิต ในจากจิตก็คือคุณจะต้องรู้การกระทำเรียกว่า
กรรม

เมื่อทำสำเร็จเสร็จ ก็สั่งสมลงเป็น ธรรมะ กาย เวทนา จิต ธรรม

เมื่อทำได้สำเร็จตามหลักธรรมพระพุทธเจ้า ก็เป็นโลกุตระธรรม
หรือเป็นธรรมของอารยชน อาริยะบุคคลแบบพุทธ ไม่ใช่ศัพท์คำว่า
อริยะ อารยะ เขาก็แปลว่า คนเจริญ คนประเสริฐ ซึ่งทางภาษา
อังกฤษก็มีแค่คำว่า ศิวิลิซ คือ คนเจริญ แต่เขาไม่มีโลกุตระ ไม่มี
แบ่งแยกละเอียดลออ อย่างที่เราทำเพราะว่าเทวนิยมเขาไม่มี เขาไม่
ได้มีการเรียนรู้เรื่องกรรม เรื่องวิบาก เรื่องจิตเจตสิกต่างๆเขาไม่ได้

เรียนรู้ เพราะฉะนั้นเขาก็ไม่มีวันที่จะมาเข้าใจ เข้าใจโดยปริยายไป
 อย่างนั้นแหละ โดยเขาเรียนจิตวิทยาหรือจิตศาสตร์เขาก็เรียนพึ้นๆ
 ไปอย่างนั้น เทวนิยม จะมาลึกลับซึ่งแบบพระพุทธเจ้า มาแยกจิตเจตสิก
 ต่างๆอย่างที่เราเรียนกันนี้ แม้แต่รูปก็ต้องมีตั้ง 28 เกี่ยวข้องกับจิต
 ทั้งนั้นเลยนะรูป 28 แม้แต่มหาภูตรูป 4 ซึ่งก็ไม่เกี่ยวกับเราตั้งแต่ดิน
 น้ำไฟลม

แม้แต่เราทำให้จิตเราเป็นดิน น้ำ ไฟ ลมก็ไม่เคยเกี่ยวกับจิต แต่
 เราต้องอาศัยมันอยู่ ก็ต้องรู้ว่ามิดิน น้ำ ไฟ มันมาปรุงแต่งเป็นอุตดิน
 น้ำไฟลม ปรุงแต่งเป็นพืชให้เรากินเราใช้ไป อาศัยไป ในชีวิตมันก็มี
 ดินน้ำ แม้แต่ในจิตของเราจะไม่มีดินน้ำไฟลมในจิตเดี่ยวๆ แต่เราก็
 ต้องอาศัยกันและกันกับพืชกับอุตุอยู่ มันฉีกขาดแยกขาดกันไม่ออก
 กันอย่างเด็ดขาด

เราสามารถที่จะแยกอุตุคือดินน้ำไฟลมจากร่างกายของเราส่วน
 ที่ไม่จำเป็นแล้ว หมดทุกข์หมดสุข หมดบาป หมดบุญ ไม่ต้องอาศัย
 มันอะไรนักหนาเลย เช่น ผม ขน เล็บ ฟันในส่วนที่มันไม่จำเป็น แต่
 ฟันนี้จะใช้อาศัยมันมากกว่าผม ผมนี้โกนสั้นได้เลย เล็บก็ตัดสั้นได้
 เลย ขน บางที่มันก็อาศัยคลุมกันหนาว อย่างสัตว์หลายชนิด ที่ใน
 เมืองหนาวจะขนยาว อาศัยมันบ้าง

เพราะฉะนั้น ในส่วนที่เป็นผมก็ตัดไว้สั้นๆไว้ก็พอแล้ว จะพอ
 อาศัยกันร้อน แทนที่จะเอาผ้าคลุม คุณก็มีผมกันไว้ ก็กันร้อนได้ยิ่ง
 กว่าพวกสมณะโกนโล้นเลย ไปเจอแดดเผา พวกคุณก็ค่อยยังชั่วมี
 ผมกัน

มาเข้าสู่ประเด็นหลักๆเลย กาย พระพุทธเจ้าท่านสอนเราไป
 ตามลำดับ

ประเด็นที่ 1 อาตมาแยกไว้ ซึ่งมีถึง 9 ประเด็นใครจะโน้ตไว้ก่อนก็ได้ อาตมาค่อยๆอธิบายไปในงานปลุกเสกนี้ จะพยายามอธิบายให้ครบ 9 ประเด็น

1. สักกายทิฏฐิ
2. ธรรมะนิยาม 5
3. สติปัฏฐาน 4
4. สัตตवास 9
5. วิญญาณลลิตี 7
6. วิโมกข์ 8
7. สัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย
8. บุคคล 7

9. อรหันต์ ที่ทำกายแตกตาย ด้วยการแยกกายแยกจิตของตนเป็นดินน้ำไฟลมสำเร็จสุดท้าย คือ ปรีโยสาน นี้คือ 9 หลัก

9 หลักนี้มีกาย เพราะฉะนั้นคำว่า มีกาย คำนี้ถ้ามีจฉาทิฏฐิตั้งแต่ต้นคำว่ามีกาย โดยเข้าใจกาย 1.เข้าใจผิด 2.มีจฉาทิฏฐิเลย ไม่เกี่ยวเลย ไม่ยุ่งเลยกับคำว่ากาย กลับตาเข้าไปสู่ข้างใน ทั้งๆที่เขาก็เข้าใจอยู่แล้วว่ากายนี้มันคือข้างนอก พวกกลับตาปฏิบัติธรรมเขารู้นะว่ากายนี้มันคือข้างนอก ใช่มั้ย

คุณจะเข้าใจถูกว่ากายข้างนอกนี้ คือกายที่ยังไม่ขาดไปจาก สรีระคุณนะ สรีระของคุณมีเล็บ มีผมยาวออกมา แต่ไอ้ผมยาวๆส่วนยาวมันไม่ใช่กายแล้วนะ เล็บที่มันยาวออกมาเกินกว่าตรงนี้เกินกว่าประสาทแต่มันยังเป็นชีวะ มันก็ยาวไป มันก็ไม่มีความเป็นกายแล้ว เพราะมันไม่มีจิตเข้ามารวม ผมที่ยาวออกไปแล้วมันก็ไม่มีจิตเข้ามารวม

ถ้าภาษาวิชาการก็บอกว่ามันไม่ใช่ตัวเราของเราแล้ว ผมที่ยาว ออกไปส่วนที่มันไม่รับรู้สึกแล้วไม่มีบาปไม่มีบุญ ไม่มีสุขไม่มีทุกข์มัน ไม่ใช่ตัวเราของเราแล้ว ง่ายๆตั้งแต่คุณยังเป็นๆอยู่นี้ มันยังติดอยู่ใน ตัวเรา มันก็ไม่ใช่เราของเรา เพราะฉะนั้นตัดออกไปเลยก็ยิ่งไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราใหญ่เลย แต่ถ้าคุณยังติดยึดอยู่จิตนี้ มันเป็นเราของเรา อยู่ที่ที่เป็นของฉันนะตัดออกไปฉันจะเป็นจะตายนะตัดผมของฉัน ฉัน เลี้ยงมาตั้งนาน ไ้คนรักเล็บไว้เล็บอย่างพวกฤาษี ถ้าเล็บขาดเล็บ หักออกไป หรือแม้แต่ผู้หญิงไว้เล็บเสียยาวอย่างนี้ สวย ประดิดประดอย มันขาดมันหักออกไปก็จะเป็นจะตาย จนกระทั่งคนก็ เลยต้องสร้างเล็บปลอมมาให้ ทีนี้ไม่แคร่แล้ว ฉันทำเล็บปลอมก็ได้ คนฉลาดหาเงินก็หลอกเอาไปยึดติดว่านี่ตัวกูของกู กูไม่มีเล็บ ก็จะต้องให้มีเล็บ ก็จะต้องติดยึดให้เป็นตัวกูของกูอะไรอยู่ อย่างนี้เป็นต้น

นัยยะอื่น ผมกับเล็บ ขน ฟัน หนัง หนังกับผิวหนัง มันยิ่ง ละเอียดมันยึดว่าเป็นผิวหนังของเรา ผิวหนังที่ต้องละเอียดเนียนนะ แต่ก็รู้เหมือนกันว่าไม่เอาซีไคล เอาซีไคลออกมันก็จะยิ่งบาง ซีไคล มันก็กันอะไรอย่างอื่นได้ก็เอามันออก ดีไม่ดีเอาโซดาไฟมาทำสบู่ดู ให้มันลอกมันบาง เสร็จแล้วก็ไปซื้อครีมอะไรมาทาอีกใหม่ เสริม เข้าไปใหม่ให้หนาอีก มันจะบ้าหนักไปถึงขนาดไหน จากไม่เอาแต่ก็ จะเอา แล้วก็ไปบอกว่าซีไคลมันน่ารังเกียจ มันก็น่ารังเกียจถ้ามันจับ ตัวมันก็จะมีแบคทีเรียอะไรเหม็น ก็เอาแต่พอช่วยคลุมไว้พอสมควร

กาย ตัวแรก สักกายทิฐิ สักกะ ตัวเรา กาย คือสภาวะคู่

อย่ามิจฉาทิฐิ ก็คือ ต้องทำสัมมาทิฐิให้ชัดเจนว่า เมื่อไหร่มัน ยังชื่อว่าป็นกาย เมื่อไหร่มันไม่ชื่อว่าป็นกายแล้ว จะเข้าใจว่า 1.ตัว เรา สักกะ 2. ต้องมีกาย ต้องมีทั้งภายนอกและภายในเสมอ

สติต้องมีความรับรู้ทั้งภายนอกและภายใน ในขณะที่คุณเห็น ภายนอก ตากระทบรูปเห็นรูป หูก็ได้ยินเสียง จมูกก็กระทบกลิ่น ลิ้น ก็กระทบรสได้รส โผฏฐัพพะ เสียดสี เย็นร้อนอ่อนแข็ง กระทบ

คุณก็สามารถรู้ผู้นั้นแหละจึงเรียกว่า มีกาย มีสัมผัส ถ้าคุณไม่มี สัมผัส ไม่รับรู้ข้างนอกเลย คุณก็ขาดกายเป็นคนพิการ เป็นคนมี 1 เดียวไม่มี 2 เป็นคนพิการ

คนต้องมี 2 ต้องมีวิญญาณ ต้องมีนามรูป นี้คุณไปมีอย่างเดียว คุณมี แต่นามรูปคุณไม่เอาเลย ไม่ได้ หรือคุณเอาแต่รูป คุณไม่เอานามเลย คนนี้ยิ่งบ้าใหญ่เลย ทำตัวให้แข็ง เป็นท่อนเป็นแท่ง เป็น พรหมลูกฟักที่นั่งหลับตาไม่รับรู้ ดับสัญญาไม่รับรู้ คุณก็ทำสำเร็จได้ ก็เป็นลัทธิเดียรฉัตรชนิดหนึ่ง ก็ทำให้ไม่รับรู้ได้ชำนาญได้เก่งก็เป็น อापาร์ดาบส อุทกดาบส จิตของคุณก็จะชำนาญมนสิการแบบไม่ได้ คุณก็ได้อาศัยไป ออกมาจากฌาน ยิ่งคุณไม่ได้เรียนรู้พิจารณาตาทู จมูกลิ้นกายใจ ไม่ได้พิจารณาเวทนาเลยอย่างที่ศาสนาพุทธสอน คุณก็เข้าไปอยู่ในนั้นตลอดกาลนาน

อย่างสายหลับตาทำ สายพระปานี้ยังมอมเมาน้อย สายฉัมมชโย มอมเมาทั้งภายในทั้งภายนอก สะกดจิตไว้ภายใน แล้วก็หมดความเป็นตัวเองเลย ถูกครอบงำ ถูกผู้ที่สะกดจิตครอบงำหลอกไว้หมดเลย หลอกได้ทุกอย่าง หลอกได้โง่สนิท พวกที่หลอก หลอกอย่างทั้งตื่น ทั้งหลับ 2 ภพเลย

หลับก็หลอกว่ามี ตื่นก็หลอกว่ามี แล้วก็หลอกซ้อนว่าคุณจะมี บุญ บุญมาก คุณมีเงินเอามาถวาย ปิดบัญชีเลย คุณจะได้บุญมาก คนที่หลอกได้สนิท ปิดบัญชีมาจริงๆ แต่แน่นอนคนที่ปิดบัญชีแล้ว มี เงินมันสามารถก็ต้องหาใหม่ หาจนได้ ส่วนคนที่โง่หนัก หลงว่าจะ เป็นอย่างนั้นมาปิดบัญชี เสร็จแล้วก็ไปหาใหม่มันก็ยากจนต้อง

ลำบากลำบาก ก็ต้องเลิกนับถือ ถ้าไม่เลิกนับถือ คุณก็ฆ่าตัวตาย เพราะสุดท้ายคุณก็ทนไม่ได้ คุณก็ต้องทรมานมากจะต้องหามาถวาย ๆ โอ้โห..อ่ามฮิตจริง ๆ ธรรมชโย

เพราะฉะนั้นลักษณะนั้นยิ่งบาปกว่าพระป่าที่หลับตา วิบากบาป เยอะมาก จะตกรรหมกใหม่กันอีกไม่รู้ก็ชาติต่อก็ชาติอย่าง ธรรมชโย

อาตมาไม่อยากแต่ต้อง เพราะมันเกินไปแล้ว อย่างน้อยเขา เป็นสมิมา 2 ตัวปาราชิก 2 ตัว อวดอุตริมนุสธรรมตัวหนึ่งกับทุจริต หลอกเรื่องวัตถุเงินทอง ชัด ๆ ว่าเขาทำจริงเลย มีหลักฐาน มี เหตุการณ์ มีทุกอย่างครบ ว่าเขาเองเขาเป็นปาราชิก เป็นสมิในชาติ นี้แล้ว เอาละ สมิ คนปาราชิกจะตกต่ำขนาดไหน อาตมาก็เคยอธิบาย แล้ว ควรจะปฏิบัติกับสมิอย่างไร แต่เดี๋ยวนี้มันเสื่อมจนกระทั่ง คลุกคลีกับสมิ แม้แต่สมิในเถรสมาคมก็อนุโลมกันแล้วก็ไม่เข้าใจ สภาพชัด เขาก็คลุกคลีเน่าในหมักหมม หมักดองอยู่ด้วยกันไป ซึ่ง อาตมาถึงอยู่ด้วยกันเขาไม่ได้ ถึงแยกออกมามีพวกเรา ก็ปล่อยไป อันโน้น

เพิ่งจะพูดไปถึง สักกายทิฎฐิ ที่นี้เน้นเข้ามาหา ธรรมเนียม 5 สักกะ ตัวเรา กาย มีสภาพ 2 มีนอกมีใน มีสภาพคู่ เป็นทเวะ แปลว่าสอง ทเวะเป็นภาษาที่เรียกทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมดเลย ตั้งแต่ ต้นจนจบก็คือต้องเป็นภาวะ 2 แม้จะพลิกมาเรียกภายนอกภายใน กายนอกภายใน เวทนานอกเวทนาใน เวทนานอกก็คือโยงออกมา จากกาย จิตในจิตนอก จิตก็ต้องโยงมาจากกาย มาจากเวทนา มันมี จิต แล้วคุณก็ทำในลักษณะ ทั้งกายหรือภายนอก ทั้งภายในเข้ามา ในกายแล้วเข้ามาหาเวทนา เวทนาเราก็ไม่ได้เรียกว่าเวทนานอก ที่เดียว แต่มันโยงมาจากกาย มันมาจากนอกมันเชื่อมกันอยู่ไม่ได้

ขาดจากกัน มันเป็นเรียกว่าภาษาหยาบๆว่า อิทัปลยตาหรือ
ปัจฉยาการ มันเนื่องกันมา หรือจะเรียกอย่างละเอียดว่า आयतนะ มัน
มารวมกันอยู่ใน ตนะ มันรวมกัน 2 ชั้น แล้วก็ทำเป็นประโยชน์เรียก
ว่า आयะ ทำให้มันเป็นผล เป็นส่วนที่ได้ เป็นส่วนที่เจริญให้ได้

ถ้าโง่มันก็เข้าใจสิ่งเสื่อมเป็นสิ่งเจริญ ถ้าโง่คุณก็ทำสิ่งเสื่อมให้
แก่ตน ถ้าคุณไม่โง่ คุณสัมมาทิฐิ คุณก็ทำสิ่งที่เจริญให้แก่ตน ทำ
อายตนะให้เจริญได้

เพราะฉะนั้นเราเข้าใจ สักกะคือ ตัวเราเองนี่แหละ มันเกี่ยวกับ
ตัวเราไม่มีอื่น ทำที่ตัวเรา แล้วก็ทำขยายไป สักกะ แล้วก็กาย

ขอลงไปลึกนิดหนึ่ง พยัญชนะคำว่า สะ กับ กะ

สะ แปลว่าความเกี่ยวกับความเกี่ยวข้อง

กะ คือพยัญชนะตัวแรกของพยัญชนะทั้งหมด

จนกระทั่งถึงเศสวรรณค ย ร ล ว ส ตัว ส เป็นตัวที่ 5

ตัวที่ 5 คือตัวที่อยู่เป็นกลางของ 9 แบ่ง 2 ข้างเป็น 4 4 ส ตัวที่
5 คือ ส เป็นเศษส่วนที่พลังงานกำลังจะพัฒนาขึ้นไปหรือที่จะทำให้
เสื่อมหรือเจริญ ก็คือตัวกลาง ย ร ล ว ส ห พี อ

อ เป็นวิภวัญ เป็นวงวน เป็น cyclic เป็นตัวรวมที่ปรุ่งแต่งกันอยู่
แล้วผู้ที่ไม่ได้เรียนรู้ก็แยกไม่ออก แม้กระทั่ง 2 3 จนกระทั่งเกิดเป็น
cyclic order เมื่อเกิดเป็น 3 แล้วก็จะปฏิกิริยาสมบูรณ ถ้ายังมี 2
มันก็เป็นแค่เส้นตรง เมื่อเป็น 3 มันก็จะหมุนวน

สิ่งเหล่านี้เป็นทั้งรูปธรรมและนามธรรมที่ละเอียดมาก แต่เรา
ต้องเรียน ถ้าไม่เรียนก็ไม่ง่าย แม้คุณจะไม่รู้ละเอียดเหมือนอย่าง
อาตมาอธิบาย คุณรู้ได้เป็นขั้นตอนเป็นขั้นๆ คุณก็บรรลุอรหัตต์ไป
ตามลำดับ หรือเป็นอรหัตผลไปตามลำดับ

เพราะฉะนั้นในขั้นต่อมาที่พูดถึงธรรมเนียม 5 นั้น คุณต้องแยก
กายแยกจิตให้ได้ ถ้าแยกกายแยกจิตไม่ชัด เมื่อใดเป็นกาย เมื่อใด
เป็นจิต

เมื่อไม่เป็นกายแล้ว นั่นแหละเป็นความสำเร็จ ที่หมดทุกข์หมด
สุข หมดบาปหมดบุญ ไม่เป็นกายแล้ว ถ้ายังเป็นกายอยู่ ยังเป็นสุข
เป็นทุกข์ ยังเป็นบาปเป็นบุญ ดีชั่ว ยังไม่ต้องไปพูดถึง มันมีแน่ มัน
เป็นโลกียะ แต่นี่โลกุตระ บาป บุญ หรือสุข ทุกข์ เป็นโลกุตระ

บาปบุญของโลกียะเขาอธิบายแบบของเขา แต่นี่เราอธิบาย
บาปบุญแบบโลกุตระ

ฉะนั้นถ้าเพื่อเข้าใจอันนี้แล้ว เราจึงจะแยกกายแยกจิตได้ถูก
ต้อง ได้จริง

3 ตัว อุด พีชะ จิต

เพราะฉะนั้นอาการของจิตที่เกี่ยวข้องกับทุกสิ่งภายนอก มาถึง
ขั้นต้องมีผัสสะ ยังไม่มีผัสสะเราเอื้อมเอาจิตมาเป็นของเรา คุณก็โง่
หนักแล้ว มันอยู่กับเราต่อเนื่องกับตัวเรา แล้วมันเป็นลักษณะแค่ว่า ชีพ
แค่ว่าชีวะ แต่มันเป็นพีชะแล้ว ในธรรมชาติของพีชะ ผม ขน เล็บ ฟัน
หนัง มีส่วน

ถ้าเรียนรู้ผมขนเล็บฟันหนัง คุณเรียนรู้ได้เลยตั้งแต่หยาบ ตั้งแต่
ผมยาวไป ส่วนไหนมันไม่ใช่กายของเราแล้ว มันไม่ทุกข์ไม่สุขแล้ว
ไม่เป็นกายไม่ทุกข์ไม่สุข ไม่บาปไม่บุญแล้ว คุณจะอาศัยมันบ้างก็
อาศัยไป เช่น เราอาศัยดินน้ำไฟลม ดินน้ำไฟลมมันไม่มีบาปไม่มีบุญ
อะไรกับเรา แม้แต่ที่สุดคุณอาศัย พีชะ พีช มันก็ไม่บาปไม่บุญอะไร
แล้วกับเรา ก็อาศัยกันไป

ผม ขน เล็บ ฟัน หนังของเราก็มีลักษณะ เมื่อใดมันเป็นกาย เมื่อ
ใดมันไม่เป็นกาย เมื่อใด ส่วนไหนที่เราจะต้องอาศัย ส่วนไหนที่ไม่

ต้องอาศัยแล้วหรืออาศัยบ้าง หรือต้องอาศัย ใช้คำว่า ต้อง หรือต้อง
อาศัยมัน ไม่อาศัยมัน มันไม่สมบูรณ์แล้ว มันบกพร่องแล้วเราต้อง
อาศัยอย่างนี้เป็นอย่างนี้เป็นต้น คุณก็ต้องกำหนดรู้เข้าใจได้ เพราะฉะนั้น
คุณจะมีกาย มีจิตที่บริบูรณ์ ร่วมกัน อาศัยกันและกันเป็นธาตุ 2

ถ้าพลิกไปเรียกภาษาว่า กายคือรูป จิตคือนาม คุณก็ต้องมีรูป
นามปรุงแต่งกันอยู่เรียกเต็มๆว่า วิญญาณ ก็อาศัยไป วิญญาณก็เป็น
ธาตุรู้ที่ต่างกับรูป

รูป เวทนา สัญญา สังขาร แล้วก็วิญญาณ คุณก็มีรูป มีวิญญาณ
อาศัยเป็น 2 สภาพ รูปกับวิญญาณก็เป็นนามรูป 2 อย่าง ที่มีตัวจักร
กล 3 อย่างคือ เวทนา สัญญา สังขาร

พระพุทธเจ้าแจกให้เรียนรูป 28 กับนาม 5

นาม 5 คือ

1. เวทนา
2. สัญญา
3. เจตนา
4. ผัสสะ
5. มนสิการ

เวทนาเป็นอารมณ์ที่คุณจะต้องรู้อย่างสำคัญเลย เวทนาท่าน
แจกไปถึง 108 เป็นฐานปฏิบัติ เพราะฉะนั้นถ้าผู้ใดไม่รู้จักหรือว่าทำ
เวทนา 108 นี้ไม่สำเร็จ เช่น ทำเป็นเนกขัมมะ ไม่ได้

เนกขัมมะแปลว่า ออกจาก ออกจากกิเลสทั้งหมด คนเรามีกิเลส
เต็มในสภาพของ เคหสิตะเวทนา หรือเรียกศัพท์ว่า มโนปวิจาร
พฤติกรรมของ จิต

ธรรมดา ธรรมชาติ ก็เป็นเคหสิตะ มีสุขมีทุกข์ มีดีมีชั่วอยู่ในนั้น
หมด จนเราสามารถทำเรียนรู้ดีชั่วแล้ว ไม่ทำแล้วชั่วทั้งหลาย ตาม

สมมุติโลก ซึ่งไม่เที่ยงอีก ที่นี้หรือที่อื่นก็สมมุติต่างกัน คุณก็ทำตามสมมุติ ก็อยู่รอดแล้วกับหมู่ฝูง

เสร็จแล้วก็มาเรียนรู้ตัวนี้ทั้งโลกียะทั้งโลกุตระ ต้องมาเรียนรู้สุขหรือเรียนรู้กายรัจิตที่สมบูรณ์แบบ เมื่อใดคุณจะไม่สุข เมื่อใดคุณจะไม่ทุกข์

สุขกับทุกข์ก็ต้องมาแยกกันออกให้รู้จัก โดยธัมมวิจยสัมโพชฌงค์ อยากให้รู้ถึงอิตถิภาวะ ปุริสภาวะ ปุริสภาวะ เป็น 1 อิตถิภาวะเป็น 2 และ 2 นี้จับปรุ้งแต่งกัน ถ้าน้อยลงก็เป็น 1 ลดความปรุ้งแต่งจนกระทั่งไม่ปรุ้งแต่งเลยเป็นหนึ่งเดียว จึงเรียกว่าเป็นเอกบุรุษ ไม่ปรุ้งไม่แต่งแล้ว เกี่ยวข้องกันสัมพันธ์กันช่วยเหลือกันได้ บุรุษนี้แหละช่วยสตรีเยอะ สตรีก็มีแต่จะทำให้บุรุษแย่งลงไปทุกที

จะต้องยอมรับความจริงว่าเป็นตัวยังมีกิเลสมากกว่าเอก เอกเขาเป็น 1 สตรีมันมี 2 แล้ว เอกเขานี้ 1 แล้ว

เพราะฉะนั้น ถ้าเราไม่เข้าใจลักษณะแท้พวกนี้ แล้วก็ยังไม่ยอมรับว่าเราเกิดมาเป็นผู้หญิง เราเกิดมาเป็นผู้ชาย เกิดมาผู้หญิงจะดูถูกก็ดูถูกทำไม่มันเป็นความจริง ก็เรียนรู้เป็นอรหันต์ได้ หมดสุขหมดทุกข์ได้ ปรีนิพพานเป็นปรีโยसान ได้

ก็มันจะมีวิบากมาเป็นหญิง ก็ข้างศีรชะมันปะไร ก็เราก็คปฏิบัติธรรมะให้มันเป็นอรหันต์ ถ้าเราเองเราอยากพ้นทุกข์ เมื่อคุณพ้นทุกข์แล้ว คุณเป็นอรหันต์แล้วคุณอยากมาเกิดอีกเป็นโพธิสัตว์ เป็นผู้ชายอีกคุณได้เป็นแน่ แต่คุณยังไม่มีคุณสมบัติเลย คุณยังไม่มีธรรมะอะไรที่คุณจะมาข้ามเขตมาเป็นบุรุษมาเป็นผู้ชาย มาเป็นเพศชาย มาเป็นเอกบุรุษได้ คุณก็ทำไม่ได้ อยากเป็นอย่างไร หนักเข้าเป็นกะเทยเลย ยุง ยิงยุงใหญ่เลยยิงพิสดารใหญ่เลย เป็นผู้หญิงแท้ๆ ตัดจริตจะมาเป็นผู้ชาย ใ้ออย่างนี้ไม่ค่อยน่าเกลียดเท่าไร ผู้ชาย

ตัดจริตจะไปเป็นผู้หญิงอีกเถอะ คุณเอ๋ยทำไมโง่ซ้ำซ้อน เอาเถอะ ผู้หญิงเขาก็โง่แล้ว เขายังอยากจะเป็นกะเทย แต่ผู้ชายนี้ทำไมดีๆ ทำไมถึง อยากไปเป็นผู้หญิงทำไมมันปึ้กแท้ โง่ ผู้ชายอยากเป็นผู้หญิง

อาตมาไม่ได้ว่าลงโทษเขานะ เป็นสังฆกรรม คนที่ยังยึดยั้งติดยังเป็นเขาก็ยังเป็นอาตมามีหน้าที่รู้แล้วก็ต้อง เอามาอธิบาย จะบอกว่า อาตมาเคยเป็นกะเทยมาหรือเปล่า อาตมาจำไม่ได้ มันนานเสียจน อาตมาทิ้งมันนานมาแล้ว จนกระทั่งก็น่าจะผ่านมาก็น่าจะโง่มาก่อน ฉลาดนะ น่าจะเป็นกะเทยมาจนลืมจนระลึกไม่ออกว่าเราผ่านชาติที่เป็นกะเทยมาหรือเปล่า เราก็ระลึกได้แต่ชาติที่เราดีๆ ขึ้นมาเรื่อยๆ เรื่องต่างๆ ของเราเคยเป็นนั้นไม่ต้องไปจำเลย เราก็ลืมสนิท มันเป็น ธรรมชาติธรรมดา แต่มันก็เป็นคนเขาเป็นอยู่ไม่รู้ว่าเราเคยเป็นมาก่อนหรือเปล่าเราก็ไม่รู้ เราก็ได้แต่แค่นั้น อาตมาก็พูดได้แค่นั้น

เพราะฉะนั้นมาถึงขั้นรู้จักอันที่ 2 แยกธรรมนิยาม 5 กรรมกับ ธรรมะ อุดกับพีชะ พีชะกับอุด กับจิต แยกเป็น 2 นัย พอเข้าใจแล้ว ไขใหม่ กรรมกับธรรมะ เป็นสภาพ 2 ที่คุณจะต้องอาศัยไปเรื่อยๆ แต่ปฏิบัติคุณจะต้องปฏิบัติให้เป็นอุด เป็นพีชะ เป็นจิต

เมื่อถึงอุด คุณก็ทำได้สมบูรณ์แบบ แยกธาตุได้ แยกกาย แยกจิต จิตของคุณมันยึดความเป็นตน จนกระทั่งทำอุดไม่ได้ คุณก็กลายเป็นมนุษย์พีช เสร็จแล้วคุณก็ต้องเวียนกลับในภพชาติต่อไป แต่วัฏถุนั้นกว่าจะแห้ง กว่าจะดีไม่ตี มันซับซ้อนอีกเป็นกรรมวิบาก

คุณอาจจะยึดถือตัวตนของคุณอยู่ตรงนี้แหละ กูอยู่ตรงนี้ กูก็นอนตายเนาแห่งไป ดีไม่ตีมันแห้งแล้วก็ยังกูอยู่ที่นี่แหละ ก็โง่เป็นปุโสสมเฝ้าร่างแห้งเป็นทรัพย์ของกู เป็นสมบัติของกู กูก็อยู่กับซากศพแห้งนี้แหละ ไม่ไปไหนเพราะจิตมันเกาะมันยึดมันเป็นอย่างนี้อยู่ มัน

ก็อยู่ไปนานเท่านั้น เเท่าที่คุณจะโง่ จนกว่าจะหมดพลังยึด มันมี
ธรรมชาติของมันเหมือนกัน แต่นานๆจนกระทั่ง คุณยึดรูปวัตถุที่เป็น
กายตาย กายแห่ง แล้วคุณก็ยึดรูป คุณก็อยู่นานเท่าที่รูปมันมี ถ้ารูป
มันสลายแห่งเปื่อยเน่าทั้งหมด คุณก็บอกว่ไม่แล้ว คุณก็ไปเกิดใหม่
คุณก็เอาโง่ใหม่ไป ความโง่เก่านั้นแหละจนกระทั่งสะสมเป็นโง่เต็ม
รูป

ส่วนคนที่ไม่ติดรูปอย่างนั้น ติดทางนามธรรมอย่างอาฬารดาบส
อุทกดาบส ก็ติดสะกดจิตให้มันดับไปนานๆ ได้ฉาน 7 ฉาน 8 ซึ่ง
เป็น นิรมาณกาย ไม่ใช่กายจริง

อากาสาัญญาตายณะ อากิญจัญญายตนะ วิญญานัญญาตายณะ
จนถึง เนวสัญญานาสัญญายตนะ พวกนี้เป็นเรื่องโง่ ของพวก
นิรมาณกาย

สรุปตรงธรรมนิยาม 5 ถ้าคุณเข้าใจแยกกายเป็นอตุ แยกจิตเป็น
อตุไม่ได้ แม้เป็นพีชะ ก็ไม่มีความเป็นกายแล้ว อาศัยมันได้ ไม่ทุกข์
ไม่สุข ไม่บาปไม่บุญ ยิ่งเป็นอตุยิ่งหมดบาปหมดบุญ

ถ้ายังเป็นจิตอยู่ คุณยังวางทำจิตให้เป็น พีชะไม่ได้ คุณก็ยังมี
สุขมีทุกข์ ถ้าคุณทำจิตเป็นพีชะได้ คุณพิสูจนต์อนเป็นๆ อ้อ..มันไม่มี
ทุกข์ไม่มีสุข มันเป็นพีชะเป็นอย่างนี้เอง คุณก็ได้อาศัย เป็นฐาน
อาศัย ที่คุณไม่สุขไม่ทุกข์ได้ แต่มันยังมีขั้นตอนไปถึงอตุคุณก็ทำให้
เป็นอตุได้คุณก็วางใจได้ แต่เป็นพีชะอยู่ โดยธรรมชาติธรรมตามันก็
จะพัฒนาไป พีชะ มันจะพัฒนาไปเป็นจิตนะ แต่คุณเองคุณเรียนรู้มา
บ้างแล้วคุณก็จะพัฒนาได้เร็วกว่าธรรมชาติของดินน้ำไฟลมมัน
พัฒนาขึ้นมา กว่ามันจะได้เป็นพีช

พีช กว่าจะพัฒนาขึ้นไปเป็นสัตว์ นานนับชาติไม่ถ้วน นับเวลา
ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นก็พอ ไม่ต้องไปคิดมัน

มาเอาความ สำคัญวิธี ที่เราเข้าใจ เราจะให้หมดสุขหมดทุกข์ เราจะสลายจิตนิยามให้เป็นดินน้ำไฟลมไปเลย ไม่ต้องเวียนตาย เวียนเกิดอีก เพราะคนที่ได้ธาตุจิตวิญญาณมาแล้วโดยธรรมชาติ คุณไม่ได้อยากได้ แต่คุณก็ต้องพัฒนาขึ้นมาจากพืช มันก็จะมาเป็นจิต ตั้งแต่สัตว์เซลล์เดียว เห็นไหมตั้งแต่สัตว์อยู่ในน้ำ ละเอียดกว่าอยู่บนบก กว่าสัตว์จะขึ้นบก ก็เป็นสัตว์ในน้ำก่อน เป็นเซลล์กว่าจะปรับตัว มาสารพัด

เมื่อรู้กายรู้จิตแล้วก็ทำด้วยกรรมแล้วก็สะสมเป็นธรรมะ คุณก็ทำ ธรรมะนิยาม 5 นี้ได้บริบูรณ์ เข้าใจได้ทำไปเรื่อยๆ คุณก็จะเริ่มต้น โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ ไปตามลำดับ

ที่นี้วิธีปฏิบัติของพระพุทธเจ้าเมื่อเข้าใจกาย และเข้าใจเวทนา เข้าใจจิต ไปตามลำดับแล้ว คุณก็มาทำกรรม แล้วก็สะสมเป็นธรรมะ คุณก็มาทำสติปัฏฐาน 4

เรียนรู้อสติปัฏฐาน 4 คุณก็ต้องเข้าใจเวทนา เข้าใจจิต โดยกรรม กับธรรมะ ทำให้จิตมันมาเป็นพืช มันมาเป็นอตุให้ได้ ตามสัมมาทิฐิ ผู้ใดที่จะมาในทางธรรมของพระพุทธเจ้า แล้วตั้งใจจะไป นิพพาน ต้องตั้งใจนะ ต้องยินดีนะที่จะไปนิพพาน ถ้าคุณไม่ยินดี ไม่ตั้งใจ เมินเสียเถิด อย่าคิดถึง ว่าคนๆนี้จะบรรลุนิพพาน ไม่มีทาง คุณต้องมายินดี แล้วต้องมาตั้งใจประพฤติ เอาใจใส่ประพฤติจริงๆ คุณจึงจะมีหวังได้นิพพาน

เพราะฉะนั้นคุณจะต้องมาตั้งใจทำสติปัฏฐาน 4 เพื่อเลิก ความ เป็นสัตว์ เพราะฉะนั้น สัตว์ พระพุทธเจ้าแจกไว้ 9

เมื่อคุณเรียนรู้อความเป็นสัตว์ 9 ชนิดนี้ แล้วคุณก็เลิกความเป็น สัตว์ทำให้เกิดความเป็น เป็นการเกิด นิพพัตติ การเกิดมี

ชาติ สัญชาติ โลกกันติ นิพพัตติ และอภินิพพัตติ

ชาติ คือการเกิดที่เป็นค่ากลางๆ การเกิดใดๆเป็นทุกข์ทั้งนั้น
ชาติปีทุกขา การเกิดที่เป็นจิตนิยามขึ้นไปนั้นเป็นทุกข์ทั้งนั้น เป็นพีช
เป็นอุตุนั้นไม่ทุกข์

เพราะฉะนั้นคนจะโง่อยู่ในฐานะจิตนิยาม ตั้งแต่สัตว์เดรัจฉานไป
อย่างสัตว์นรกต่างๆมันนานมาก จนกว่าจะมาพบธรรมะโลกุตระพระ
พุทธเจ้า แม้คุณจะได้พบเทวนิยามไปพบศาสดาเทวนิยาม คุณก็ได้
เป็นสัตว์ที่ดี แต่คุณก็ไม่มีทางที่จะปรินิพพาน ไม่มีนิพพาน ก็ไม่มี
สิทธิ์จะไปนิพพาน คุณก็จะได้แต่แค่ทำดี เทวนิยามได้แต่แค่ดีชั่วแล้ว
ก็หมุนเวียนไป

*_สู่แดนธรรม... วันนี้พ่อท่านก็เริ่มมาตั้งแต่หน้าที่แรกแล้วว่า พา
พวกเราเรียนแล้วเรียนอีก ศึกษาแล้วศึกษาอีก เรื่อง ทาน ศีล ภาวนา
เรื่องทาน ศีล ภาวนามีคำว่ากาย*

ทำไมพ่อท่านสอนครึ่งเดียว ในคำว่า กาย

พ่อครูว่า... ยังพูดไม่ถึงครึ่งเลยในงานนี้ เพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นข้อ 1
และ 2 สติปัญญา 4 กำลังพูดถึงสัตตาวาส 9 ข้ออื่นก็ยังไม่ได้พูด
เลย

*_สู่แดนธรรม... ผมหมายความว่า พ่อท่าน กำลังมีอุตสาหะให้
คนหายเข้าใจผิดในเรื่องกาย*

พ่อครูว่า... แม้คำว่ากายคำเดียว ถ้ายังมีจฉาทิฏฐิ แล้วคุณจะเป็น
อรหันต์ได้อย่างไร มันไม่ได้ มันต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิถึงจะ
เป็นอรหันต์ได้

ขอไล่ ไปทั้ง 9 ข้อก่อน

ข้อที่ 1 พันสัทธิกายะทิฏฐิ

ข้อที่ 2 ก็เข้าใจแยกธรรมนิยาม 5

ข้อที่ 3 ก็มาเรียนรู้สติปัญญา 4 มันก็จะมี กาย เวทนา จิต ธรรม

กายก็มี 2 ก็มีอีกเยอะ จะไล่ไป คำว่ากาย ยังไม่ได้ลงละเอียดนะ

เมื่อคุณทำสติปัญญา 4 เข้าใจชัดว่ากาย เวทนา จิต ธรรม เป็นอย่างไร ด้วยการกระทำด้วยกรรมของคุณ โดยคุณจะต้องจัดการของคุณเอง แล้วก็สะสมใส่เซฟไว้เรียกว่า ธรรมะ ใส่คลังธรรมะไว้ แล้วคุณก็จะได้เต็มคลัง เต็มสมบูรณ์ไปตามรอบๆ

เพราะฉะนั้นคุณก็จะรู้จักความเป็นสัตว์ ตั้งแต่สัตว์ที่ 1 2 3 4 สัตว์ในสัตตาวาส 1 2 3 4 โลกียะ เขามีจฉาปฏิญญินจะไม่สามารถรู้จักโลกุตระ ไม่รู้ตรงไหน ไม่รู้ตรงที่ว่าเขาไม่รู้จักสัญญา ว่ามันคืออะไร อย่างสมบูรณ์แบบ

สัญญา มันเป็นธาตุกำหนดรู้กับธาตุความจำ ทำได้แล้วมันก็สั่งสม สัมผัสรู้แล้วมันก็จำ ทำได้หรือไม่ได้มันก็ยังจำ มันเป็นคลังเก็บสารพัดสำหรับสัญญา เก็บขยะ เก็บของเลอะๆเทอะๆ เก็บของง่อยๆ ก็เก่ง สัญญานี้

เพราะฉะนั้นเราต้องมา เรียนรู้ ทำให้มันเป็นสัญญาที่ฉลาด อะไรที่ไม่ควรเก็บก็ไม่ต้องจำ ยกตัวอย่างทุกวันนี้เอาตมาไม่จำแม้กระทั่งว่า ชีวิตเอาตมา เอาตมาไม่เกี่ยว วันนี้ชี้หรือยังไม่ได้จำ พวกเรา นี้ เอาตมา ชี้ เขาก็จะถ่ายไว้ทุกที เอาไว้ดูแล้วก็ศึกษา

เขาก็พอรู้ว่าชี้มันเป็นอย่างไรแล้วไม่ค่อยดีนะ สังขารสุขภาพจะไม่ดีพอดูจากชี้ได้ ยิ่งทางจีนเขายังรู้เยอะ หรือทางอื่นก็ศึกษา อันนี้ก็เป็นการศึกษาแล้วก็ใช้ประโยชน์ใช้ความรู้อาศัยพวกนี้บ้าง

ขอภยันนะ ที่พูดเรื่องนี้มันเหมือนเน่าๆ แต่เป็นเรื่องธรรมดา ชีวิตเอาตมาก็มีอย่างนี้แล้ว ก็มีคนดูแล้วรับผิดชอบถึงขั้นนี้ก็ว่ากันไป

เพราะฉะนั้น เราสามารถที่จะเข้าใจในความเป็นสัตว์

สัตว์ที่ 1 สัตว์ที่ 2 สัตว์ที่ 3 สัตว์ที่ 4 สัตว์ที่ 5 เอา 5 สัตว์นี้ก่อน

สัตว์ที่ 1 ก็มาเรียนจากความหมาย คุณก็ปฏิบัติสติปัฏฐาน 4 นั้นแหละ ทำกายของคุณให้มันได้ ตามที่เป็นสัมมาทิฐิ โดยที่คุณต้องศึกษาปฏิบัติด้วยการใช้สัญญากำหนดรู้

สัญญากำหนดรู้ กาย โดยมีตัวสำคัญมันประกอบด้วยก็คือ เวทนา

เวทนาเป็นตัวรู้สึก กายเป็นตัวอาศัย เพราะฉะนั้นคุณจะต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่มาเป็นเหตุภายนอกทางกายแล้วก็มารู้สึก แล้วคุณก็ยึดในสุขทุกข์ ยึดความโง่ยึดความฉลาด คุณฉลาดเป็นโลกุตระ แล้วคุณก็ทำออก คุณทำกิเลสตัวที่มันโง่ ทำให้เกิดทุกข์เกิดสุข ต้องพูดให้มันครบของพุทธนะ มันต้องล้างทั้งทุกข์และสุข เพราะมันจะไปเข้าใจผิดว่าสุขอย่างหนึ่งทุกข์อย่างหนึ่ง

ใช้ โดยภาษาสิริมหามายาภาษาคุณมันคือทุกข์กับสุข แต่สภาพมันอันเดียวกัน ทั้งโง่ก็เป็นอายตนะ โง่มันเป็นหนึ่งเดียวกัน รวมกันนามอย่างหนึ่งรูปอย่างหนึ่ง แต่คุณไม่รู้มันรวมเป็นอายตนะเลย

อายตนะนี่คือฉลาด ตนะคือโง่ ตนะคือตน ตัวตน อายะคือประโยชน์ คือรู้ประโยชน์ รู้คุณค่า รู้ผล แต่ ตนะนี่มันก็ตั้งอยู่อย่างนั้น ตนะ เป็น Static ไม่ใช่ Dynamic ไม่ใช่ตัวรู้ มันเป็นตัวเป็น เป็นอย่างนั้นไม่รู้ตัวรู้ตน แต่มันก็เป็นอย่างนั้นของมัน

เพราะฉะนั้นคุณสามารถที่จะเข้าใจความเป็นสัตว์ เริ่มต้นในวิญญานสี่ติ 7 จะเป็นตัวที่ขยายสัตตาวาส 9 จะเป็นตัวที่เปิดเผยความเป็นสัตตาวาส 9 เพราะคุณปฏิบัติสติปัฏฐาน 4 สัมมัปปธาน 4 อิทธิบาท 4 คุณจึงเกิดการเจริญด้วยอินทรีย์ 5 เจริญด้วยพลัง 5 โดยใช้โพชฌงค์ 7 กับมรรคมืองค์ 8

เป็นทฤษฎีหลักองค์รวมคู่เอก พระพุทธเจ้าเกิดโพชฌงค์ 7 จึงเกิด พระพุทธเจ้าเกิดมรรคมืองค์ 8 จึงเกิด ถ้าไม่มีพระพุทธเจ้าเกิด

โพชฌงค์ 7 ไม่มี มรรคมีองค์ 8 ไม่มี จะมีได้ก็มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะมีความรู้ในโพชฌงค์ 7 มรรคมีองค์ 8

มาพูดกันว่าโพชฌงค์ 7 นี้เป็นตัวเจริญเป็นตัวพัฒนาก้าวหน้า ส่วนมรรคมีองค์ 8 เป็นทางเดิน เดินไปทางนี้แล้วก็จะเจริญ พูดอธิบายเป็นภาษาก็เหมือนกับว่า เป็นพุทธะต้องเกิดมาแล้วเดิน 7 ก้าว ก็เลยเป็นตัวตนไป เป็นสิทธัตถะน้อย ที่สุदारัตน์เขาไปทำ Baby Buddha เดินไป 7 ก้าว แล้วถึงก้าวที่ 7 แล้วอาตมาถามว่า ท่านนั่งหรือท่านล้มหรือท่านนอนลง แล้วท่านเดินถอยหลังหรือเดินไปข้างหน้าเขาก็ตอบอาตมาไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่ตัวที่จะไปศึกษา แต่ภาษามันเข้าใจได้ง่ายๆว่าเป็นตัวตนบุคคลเราเขา ซึ่งมันไม่ใช่ อันนี้มันเป็นธรรมะที่เป็นปรมาตม เป็นเรื่องของจิตเจตสิก เป็นนามธรรมอย่างกับอะไรดี มันก็เลยเข้าใจไม่ได้

โพชฌงค์ 7 ก็เลยเข้าใจได้ง่ายๆว่าเป็นลักษณะพุทธะต้องก้าว 7 ก้าว มันมีขั้นตอนของ 7 ก็คือโพชฌงค์ 7 นี้แหละ เป็นการก้าวซึ่งมี

สติ ธรรมวิจย วิริยะ คือตัวพากเพียร ปฏิบัติ ถ้าเข้าใจได้ มีสติ เต็มตื่น แล้วก็รู้มีความรู้ตามที่อธิบายแทรกๆไปนี้ แล้วก็ธรรมวิจยแยก กิเลสออก ทำให้กิเลสดับได้ เนกขัมมะได้ด้วยวิริยะ พยายามได้ มันก็สั่งสมเป็นอินทรีย์ 5 พละ 5 สั่งสมเป็นผลตามลำดับเรียกว่าอินทรีย์ พละเรียกว่าผล ตัวพลังใหญ่ พลังครบสมบูรณ์เรียกว่า ผล

เพราะฉะนั้น อินทรีย์ 5 กับพละ 5 ก็คืออันเดียวกันคือมี ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา

ศรัทธาก็คือตัวก่อนที่ได้ทั้งความรู้ ความเห็น ความเข้าใจ ความเชื่อได้มา อันนี้ใช่แล้วนะก็ศรัทธาแล้วก็วิริยะได้ผลอีก สัทธินทรีย์ วิริยอินทรีย์ แล้วสติ คุณก็จะเต็ม 100 ขึ้นๆ ปฏิภาณของสติเต็ม 100 คุณจะรู้สติที่พร้อมด้วยกาย สติที่พร้อมด้วยวจี สติที่พร้อมด้วยใจ

แข็งแรงเต็มรูปๆ สติ วิริยะ คุณปฏิบัติ เสร็จแล้วคุณปฏิบัติได้ตาม
ลักษณะของ แม่

สติปัญญา 4 สัมมัตถะ 4 คือสำรวจอินทรีย์ แล้วก็สามารถ
แยกเนกขัมมะ ทำกิเลสออก ดับกิเลสได้ ไปตามลำดับ สัมมัตถะ 4
ประหารกิเลสได้เป็นปหานปธาน มันก็เป็นผลเป็นภาวนาปธาน

เพราะฉะนั้นมันเสื่อมจนกระทั่งภาวนากลายเป็นภาคปฏิบัติซึ่ง
มันไม่ใช่ ภาวนาเป็นภาคของผล แคะนี้ภาวนาคูณก็ไปนั่งหลับตากัน
หมดไม่ ภาวนาคือกันได้ผลแล้วได้ผลแล้วถึงจะรักษาอนุรักษนา
ปธาน รักษาผลที่ได้แล้วของภาวนา ภาวะคือการปรากฏผลที่คุณ
ทำได้นี้แหละ ภาวะ ภาวนะ วิปัสสนายะ ได้ขึ้นมาเป็นผล คุณก็ทำ
คุณก็สำเร็จได้ผลไปตามนั้น

เพราะฉะนั้น เมื่อคุณเจริญด้วยอินทรีย์ ทำผลได้เต็ม ภูมิสติ
ธัมมวิชัย วิริยะ ได้ผลสั่งสมขึ้นมา มันก็เป็นการตั้งมั่นของจิตเรียกว่า
เป็นสมาธิ สมาธิอินทรีย์ ปัญญา ปัญญาอินทรีย์ สั่งสมเป็นปัญญาพละ
และยังมีตรวจสอบด้วยวิมุตติ วิมุตติญาณทัสนะอีกนะ

สรุปแล้วคุณเลิกความเป็นสัตว์ ตั้งแต่โง่เป็นสัตว์ ตั้งแต่กายต่าง
กันสัญญาต่างกัน คุณมีธาตุรู้ที่โง่มาก กายก็เป็นมิจฉาทิฏฐิวิปลาส
สัญญาก็มิจฉาทิฏฐิ วิปลาส แล้วก็จับอะไรก็ไม่มันคั่นอะไรก็ไม่ตาย
อยากจะจับอะไรก็จับเลอะๆเทอะๆไป

เพราะฉะนั้นคุณกำหนด ยิ่งคุณเองคุณมีอัตตา มีมานะ มีอวดดี
มีแข่งดีกับคนที่เขารู้ คนรู้เขารู้ว่าทำอย่างนี้ กูก็จะทำอย่างนี้ คนรู้
ว่าทำอย่างนี้ กูก็จะทำอย่างนี้ คุณรับอกว่าจะทำอย่างนั้น กูก็จะมาทำ
อย่างนี้

**มิจฉาทิฏฐิกับสัมมาทิฏฐิมันจะต้องค้ำแย้งกันตลอดเวลา
ด้วยมานะ อัตตา**

มันจะไม่ยอมทำตาม เพราะมันไม่เชื่อ มันไม่ศรัทธา มันไม่เอา มันไม่นับถือ มันหลงว่าตัวกูของกู คนนี้จะช้านาน

เพราะฉะนั้นคนที่ติดยึดความรู้ที่ผิดแล้ว หรือแม่ไม่ผิด แต่คุณไม่ขยายออกตามที่คุณรู้ คุณรู้แต่บัญญัติพยัญชนะ ไม่มีการบรรลุธรรมแม้แต่ในชาตินั้น แต่คุณรู้เยอะเลยนะ ท่านเรียกว่า ปทปรมบุคคล เรียนมาก รู้มาก ยึดถือแต่ความรู้ แต่คุณไม่ได้บรรลุธรรมเลย แม้แต่ในชาตินั้นเลย นี่คือผู้ ปทปรมบุคคล

เดี๋ยวนี้อาตมาก็ยังเห็นอยู่บุคคลที่น่าสงสาร ปทปรมบุคคล ท่านรู้มากจริงๆนะ อาตมาได้ใช้ประโยชน์ ตำราที่เก็บมา อาตมาก็เอามาใช้ มีอยู่เยอะเลย แต่น่าสงสาร เขาไม่สัมมาทิฐิที่จะบรรลุธรรมได้ก็กลายเป็นบุคคลที่ ปทปรมบุคคล ผู้รู้ธรรมะอยู่ก็มาก สาธยายธรรมอยู่ก็มาก ท่องจำไว้ก็มาก แต่ไม่ได้บรรลุธรรมเลยในชาตินั้น แล้วก็ไม่ได้ยอมรับ

ขณะนี้มันมีคนอย่างนี้อยู่จริงในสังคมพุทธในเมืองไทยนี้ ถ้าคนนั้นยอมรับอาตมาว่าถูก จิตยอมจริงๆเลยนะไม่ใช่ว่าแกล้ง แม้จะแกล้งก็ยังได้เลย กล้าเปิดเผยใหม่ละว่ายอมรับแล้วว่าอาตมานี้ถูกผมผิด ถ้าเป็นผู้หญิงก็ ดิฉันผิด มีที่เป็นผู้หญิงก็มีเป็นอาจารย์ใหญ่ๆ ทางธรรมะ โพธิ์รักษ์นี้ถูก รู้ไม่ใช่น้อย เขารู้บัญญัติภาษามีตั้งเยอะ และจะเร็วด้วย แต่ความมีอัตตามานะมันใหญ่ กูไม่ยอม ดีไม่ได้ดีได้ ปรามาส ได้จัดการกับอาตมาด้วย ซึ่งน่าสงสาร อาย่ายึดถือเลย อาตมาไม่ได้ยึดถือเลย ว่าท่าน ใครก็แล้วแต่ มาทำอาตมา มาจัดการอาตมา มาดูถูกอาตมา มาชมอาตมาอะไรก็แล้วแต่ อาตมาไม่ได้ติดใจ อาตมาอโหสิตลอดโลก ไม่ได้ยึดถือ แต่อยากให้มาช่วยกัน เพราะท่านมีคนนับถือเยอะ ถ้าท่านมาสักคนหนึ่งนั่น อ้อหือ.. จะได้ลูกศิษย์ตามมาอีกมหาศาลเลยนะ โอ้โห..อยากได้

_สู่แดนธรรม... พ่อท่านพูดอย่างนี้เขาไม่มาแน่นอน

พ่อครูว่า... อ้าว แล้วกัน ถ้ามาแล้วมันจะเสียหรือ มันไม่เสียนะ มันยอมตัวเองซะ ลดอัตตาเสีย ลดความถือดี ลดอัตตามานะกัน จริงๆ เข้าใจ นี่แหละมันจะเกิดเริ่มต้นเป็น สัทธินทรีย์ แล้ว เมื่อลดลงมาได้ แม้ไม่มากก็ต้องวิริยินทรีย์ พากเพียรมาลดตัวลดตน

สติคุณก็จะเต็มขึ้น ตื่น ชาศริยะ แฉ่งขึ้น แฉ่งขึ้น ในความแจ่ม จ ฉ ช ฌ ย มันจะเจริญขึ้นเรื่อยๆจริงๆ

เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่ายังติดยึดอยู่อย่างนี้ แน่นอนคุณมีอัตตา คุณมีมานะมาก ถ้าคุณเปิดเผย สิ่งที่คุณได้ทำชั่วมา อัตตาของคุณ มานะของคุณมาก คุณจะละเอียดมาก กล้าใหม่ละ ยอมใหม่ละ อาย เป็นอายวะ ไม่กลัว คุณก็กระเตื้องจากหิริ กระเตื้องขึ้นจากโศตัมปะ ตายเป็นตาย ไม่กลัว ไม่อาย แล้วคุณก็ประพฤติ ปลงอาบัติ ยอมเปิดเผย ยอมรับว่าสิ่งนี้ได้ผิดแล้วขอทำคืน ไม่เอาสิ่งนี้ แล้วก็จะเจริญทันที

เพราะฉะนั้น ลักษณะที่จะละเอียดอย่างแรงกล้า เกรงกลัวอย่างแรงกล้า แล้วก็จะเคารพอย่างแรงกล้า นับถือรักอย่างแรงกล้า ตามที่ พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ในปัญญาข้อที่ 2 ข้อที่ 1 มันจริงอย่างนั้น เลยนะ นี่ตัวสภาวะธรรมมันจะเกิดอย่างนั้นจริงๆเลย

แต่ถ้ายังไม่ทำ ไม่รู้จะข้ามไปอีกก็ชาติก็ไม่รู้ ยิ่งเกิดมาแล้วคุณก็ ถูกวิบากหายไปไกล ไม่ได้เวียนมาพบอาตมาเลย หรือไม่เวียนพบ โภทิสัตว์ในระดับที่ควรจะมี คุณจะมีกุศลร่วมกับโภทิสัตว์ที่ได้ทำกุศล ร่วมวิญญาณที่กันมาใหม่ละ แล้วจะไปรู้ได้ยังไง ไขใหม่ ถ้ามันไม่มี คุณก็ช่วยไปอีกไกลเลย ถ้ามีบ้างก็ยังมี เพราะโภทิสัตว์ไม่ได้มี อาตมาองค์เดียว องค์อื่นก็มี อาจจะได้ทำกับคนนั้นคนนี้บ้าง ก็เอา เถอะ

มาเข้า สัตตवास

อันที่ 1 สัตตवासกับวิญญาณฐิติ 7

วิญญาณฐิติ 7 เป็นสัมมาทิฐิที่ จะต้องปฏิบัติให้ถูก วิญญาณฐิติ คือมีวิญญาณตั้งอยู่ วิญญาณคือธาตุที่มีทั้งภายนอกภายใน มีกาย มีภายนอกมีภายในคือวิญญาณ

ไปหลับตาเสีย ไม่มีภายนอก ตาหูจมูกลิ้นกายไม่มี อันนั้นเรียกว่าสัมภเวสี คือผู้ไม่มีที่ตั้ง ผู้ไม่มีที่เกิด ผู้ไม่มีที่เกาะ ลอยละล่องไป อยู่ในภวังค์ อยู่ในภพแห่งความไม่รู้จักอะไรไม่มีอะไร ตาไม่มี หูจมูกลิ้นกายไม่มี คุณมีแต่จิตของคุณอยู่ในภพของคุณ เรียกว่าองค์แห่งภพ ภวังค์ คุณอยู่ตรงนี้แต่คุณไม่รู้กับใคร ไม่รู้กับใคร ตาหูจมูกลิ้นก็มีแต่คุณไม่สัมผัสกับใคร อยู่ในกะลาครอบของคุณอยู่ในภวังค์ เพราะฉะนั้นไอ้ที่ไปคิดว่าตายแล้วจะไปเจอคนนั้นคนนี่ จะไปเจอวิญญาณคนนั้นคนนี้นั้น ไม่มี ตายแล้วนรกของคุณ คุณก็อยู่ของคุณคนเดียว สวรรค์โง่ๆของคุณ คุณก็โง่ของคุณคนเดียว หมดฤทธิ์ของสวรรค์ หมดแรงยึดแล้วคุณก็ตกนรก เพราะว่าสวรรค์กับนรกมันอันเดียวกัน แล้วสวรรค์มัน โอ้โห..

สวรรค์ความรู้สึกมันดูเหมือนมันเร็ว นรกมันรู้สึก มันดูเหมือนมันนาน นรก 1 นาทีกับสวรรค์ 1 นาทีนี้ สวรรค์ 1 นาทีทำไมมันเร็วจังเลยหมดไปแล้ว แต่นรก 1 นาทีนี้ โอ้โห..
ทำไมมันนานมาก มันทำไมไม่หมดสักที ไซ้ใหม่

นี่คือเวทนา ความรู้สึกของคุณเป็นเองทั้งนั้นเลย แล้วคุณเป็นก็ต้องเป็นนะ เพราะคุณโง่คุณไม่รู้คุณก็ไปยึดมันอยู่อย่างนั้น ยึดว่าเป็นสวรรค์ ยึดว่าเป็นนรก คุณก็โง่ทั้งนั้น

สรุปแล้ว ความเป็นกายต่างกัน สัญญาต่างกัน เพราะฉะนั้นจึงจะไปหมดเลย ความเป็นมนุษย์ก็สารพัดมนุษย์ ความเป็นเทวดาก็

สารพัดเทวดา ความเป็นมารเป็นผีก็สารพัดผี สังคม สงคราม มนุษย์
 ก็รบกับมนุษย์ มารก็รบกับมาร เทวดาก็รบกับเทวดา ดีไม่ดีเทวดารบ
 กับมาร มารรบกับมนุษย์ มนุษย์รบกับเทวดา ล่อกันและทุกวันนี้ คุณ
 ไม่มีสิทธิ์รู้

กายต่างกัน สัญญาต่างกัน แล้วในภาษาที่ท่านสอนไว้ในพระ
 ไตรปิฎก มีคำว่า เช่น มนุษย์ เทวดา มาร ผี สัตว์วินิปาต อะไรพวก
 นั้น แยกกันให้ชัด สัตว์วินิปาต คือสัตว์ที่มันตกวางลงไป 'ไม่รู้อะไร
 เป็นมนุษย์ เป็นเทวดา เป็นมาร 'ไม่รู้เรื่อง

จนพยายามมาเรียนรู้ เวลามันหมดแล้ว แค่สัตว์ที่ 2 ก็ยังไม่ได้
 ขึ้นเลย มัน 2 ชั่วโมง อ้าว ยังเหลืออีก 3 คาบ ตั้งใจดีๆ

ขอเช็คผล ใครฟังแล้วไม่รู้เรื่องยกมือขึ้น 'ไม่ต้องอาย มีแค่ 2-3
 คน ทั้งหมด 900 กว่าคน แค่ 2-3 คนที่ไม่รู้

เจริญธรรมทุกๆคน